

Μεθέορτα της Αγίας Αικατερίνης στη Βραχιά Θεσσαλονίκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 1η Δεκεμβρίου ο [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου στη Βραχιά Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση απότμημα των ιερών λειψάνων της Αγίας Αικατερίνης.

“Και μπορεί εμείς να μην έχουμε τις πνευματικές δυνάμεις και τη χάρη που είχαν οι άγιοί μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα πρέπει να ελέγχουμε την κατάστασή μας. Να ελέγχουμε αν και κατά πόσον τα μάτια της ψυχής μας είναι ανοικτά, για να βλέπουμε πως ακριβώς περιπατούμε, όπως μας προτρέπει ο πρωτοκορυφαίος απόστολος Παύλος, για να βλέπουμε «τι εστιν ευάρεστον τω Κυρίω», αλλά και για να ακολουθούμε τον Χριστό, αποφεύγοντας τα εμπόδια που δημιουργεί στην ψυχή μας η αμαρτία και ο πονηρός”

, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω η ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Τί σοι θέλεις ἵνα ποιήσω; ὁ δέ εἶπεν· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω».

Ἐνα ἀπό τά πολλά θαύματα τοῦ Χριστοῦ μᾶς ὑπενθύμισε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Τό θαῦμα τῆς θεραπείας ἑνός τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος καθόταν σέ ἕναν ἀπό τούς πολυσύχναστους δρόμους τῆς Ἱερικοῦς ζητώντας ἐλεημοσύνη ἀπό τούς περαστικούς.

Ἀσφαλῶς ὁ τυφλός θά βρισκόταν πολλές φορές στό σημεῖο ἐκεῖνο περιμένοντας τήν ἐλεημοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Αὐτή τή φορά ὅμως βρῆκε ἀντί τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ἀνθρώπων τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρός τόν ἄνθρωπο καί ἰδιαίτέρως πρός τόν πάσχοντα, ἀλλά καί ἡ μεγάλη πίστη τοῦ τυφλοῦ στή θεότητα καί τή δύναμη τοῦ Κυρίου μας ὅχι μόνο τοῦ χάρισαν τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του ἀλλά τόν ἀξίωσαν νά δεῖ καί τό φῶς τοῦ κόσμου, δηλαδή νά δεῖ τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή τῶν ἀνθρώπων.

Στό ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ πρός τόν τυφλό «τί σοι θέλεις ἵνα ποιήσω;», τί θέλεις, δηλαδή, νά κάνω γιά σένα; τί εἶναι αὐτό πού μοῦ ζητᾷς; ἐκεῖνος δέν διστάζει νά ἐκφράσει τό αἶτημά του: «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω». Κύριε, θέλω νά δῶ!

Αὐτό ζητᾷ ὁ τυφλός, καί ὁ φιλεὺσπλαγχνος Κύριος ἀνταποκρίνεται στό αἶτημα καί

τοῦ χαρίζει αὐτό πού ἐκ γενετῆς εἶχε στερηθεῖ, τούς σωματικούς ὀφθαλμούς, ἐφόσον, ἂν καί τυφλός, διαθέτει πνευματικούς ὀφθαλμούς, μέ τούς ὁποίους ἀναγνωρίζει τόν Θεάνθρωπο πού δέν ἔβλεπε καί τοῦ ζητᾷ νά ἀναβλέψει.

Καί ἂν ὁ τυφλός τῆς Ἱεριχοῦς συναντᾷ τυχαῖα τόν Χριστό πού διέρχεται ἀπό τόν δρόμο, ὅπου ἐκεῖνος καθόταν, τί συμβαίνει ἄραγε μέ ἡμᾶς;

Ἐμεῖς μπορεῖ νά μήν εἴμαστε τυφλοί, νά μήν στερούμεθα τούς σωματικούς ὀφθαλμούς μέ τούς ὁποίους μπορούμε νά ἀπολαμβάνουμε τό φῶς τοῦ ἡλίου καί ὅλα ὅσα δημιούργησε ὁ Θεός στόν κόσμο γιά χάρη μας. Βλέπουμε ὅμως τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος διέρχεται ἀνάμεσά μας μέσα στόν ναό, διέρχεται μέσα ἀπό τή ζωή μας μέ τίς διάφορες εὐκαιρίες πού μᾶς προσφέρει, ἢ δέν τόν βλέπουμε; Μήπως χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦμε ἔχουμε ἀφήσει τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς μας νά τούς κλείσει ἡ ἀδιαφορία ἢ ἡ νωθρότητά μας, νά τούς συσκοτίσουν οἱ ἀδυναμίες καί τά πάθη μας, νά τούς τυφλώσει ἡ ἀπιστία καί οἱ ἁμαρτίες μας καί, ἐνῶ νομίζουμε ὅτι βλέπουμε, στήν πραγματικότητα οὔτε βλέπουμε οὔτε συνειδητοποιοῦμε ὅτι δέν βλέπουμε;

Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νά ἐξετάσουμε τούς ἑαυτούς μας, νά ἐλέγξουμε τά μάτια μας, ὅχι μόνο τά σωματικά ἀλλά καί τά πνευματικά, κατά πόσον βλέπουν.

Ἄς σκεφθοῦμε ὅτι ὑπῆρχαν ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἔβλεπαν τόν Χριστό ἀκόμη καί μέ τά χοϊκά τους μάτια, ὅπως ὁ νέος ὄσιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὄσιος Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης, ὁ Ὑμνογράφος, τοῦ ὁποῖου τή μνήμη θά ἐορτάσουμε σέ λίγες ἡμέρες, καί ὁ ὁποῖος εἶδε τόν Χριστό ἐνώπιόν του, καθώς προσευχόταν, νά λάμπει περισσότερο ἀπό χιλίους ἡλίους, ἀλλά καί ἄλλοι ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι τόν ἔβλεπαν στό ἱερό Βῆμα, ἐπάνω στό Ἅγιο Δισκάριο, μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, καθώς τά μάτια τόσο τῆς ψυχῆς ὅσο καί τοῦ σώματός τους ἦταν καθαρά καί ἀνοικτά, ὥστε νά μποροῦν νά δοῦν καί τόν Χριστό.

Ἄς σκεφθοῦμε ἀκόμη ὅτι ὑπῆρχαν ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ ὁποῖοι αἰσθανόμενοι τόν κίνδυνο τοῦ πνευματικοῦ σκότους πού προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία, προσευχόταν ἀδιάλειπτα ἐπαναλαμβάνοντας τό αἶτημα νά τούς φωτίσει ὁ Χριστός ἢ ἡ Παναγία τό σκότος. «Φώτισόν μου τό σκότος, φώτισόν μου τό σκότος», αὕτη ἦταν ἡ δέηση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Καί μπορεί ἑμεῖς νά μήν ἔχουμε τίς πνευματικές δυνάμεις καί τή χάρη πού εἶχαν οἱ ἅγιοί μας, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν θά πρέπει νά ἐλέγχουμε τήν κατάστασή μας. Νά ἐλέγχουμε ἂν καί κατά πόσον τά μάτια τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἀνοικτά, γιά νά βλέπουμε πῶς ἀκριβῶς περιπατοῦμε, ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, γιά νά βλέπουμε «τί ἐστίν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ», ἀλλά καί γιά νά ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό, ἀποφεύγοντας τά ἐμπόδια πού δημιουργεῖ στήν ψυχή μας ἡ ἁμαρτία καί ὁ πονηρός.

Καί θά πρέπει ἀκόμη νά ἐπαναλαμβάνουμε τό αἶτημα τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς, «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω», ὥστε ὁ Χριστός νά ἀνοίγει καί νά θεραπεύει τά μάτια μας γιά νά τόν βλέπουμε μέσα στήν ψυχή μας νά μᾶς ἐνισχύει στόν ἀγώνα καί τήν προσπάθεια μας, ὅπως τόν εἶδε καί ἡ ἁγία μεγαλομάρτυς καί πάνσοφος Αἰκατερίνη, τῆς ὁποίας τή μνήμη ἐόρτασε ἡ Ἐκκλησία μας πρὶν ἀπό λίγες ἡμέρες. Γι' αὐτό καί σήμερα μεταφέραμε στόν ναό σας καί στήν ἐνορία σας πού τήν τιμᾷ ἰδιαιτέρως τμῆμα τοῦ ἱεροῦ της λειψάνου, γιά νά ζητήσουμε τή χάρη της, γιά νά τό προσκυνήσουμε καί νά λάβουμε καί τήν εὐλογία τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, πού εὐχομαι νά σᾶς συνοδεύει καί νά σᾶς ἐνισχύει στή ζωή σας πάντοτε.

© GerBekes I.M.B.N.K